

Witaj Matko uwielbiona... O Marya

Witaj, Matko uwielbiona,
Żalem serdecznym zraniona,
Gdyć Symeon sprawiedliwy
Opowiedział miecz straszliwy.
O Marya, o Marya,
Jak wielka twa żalność była!

Miecz ten wbił ci się do serca,
Gdy ów okrutny morderca
Zabić chciał Synaczka twego,
Lecz Bóg nie dopuścił tego.
O Marya i t. d.

Do Egiptu uchodzenie
Sprawiło ci zasmucenie,
Bo wśród pustyń, gór i lasów
Nie miałaś żadnych wywczasów.
O Marya i t. d.

Wielka znowu żalność była,
Gdyś Syna swego straciła
W Jerozolimskim kościele,
Wylałaś tam łez tak wiele.
O Marya i t. d.

Jeszcze większą boleść miała,
Gdyś ze Synem się żegnała,
Kiedy szedł na mękę srogą
I miał przelać krew Swą drogą.
O Marya i t. d.

Jakżeś w boleściach omdlała
Wtenczas, gdyś się dowiedziała,
Że już Syn twój jest pojmany,
Od Judasza zaprzędany.
O Marya i t. d.

Jak złoczyńcę związanego
Już prowadzą do sędziego;
Przed Annaszem Go stawiają
I o zbrodni obwiniają.
O Marya i t. d.

Tu Mu służalec zuchwały
Wyciął policzek niemały,
Chcąc przez to niegodziwemu

Przysłużyć się Panu swemu.
O Marya i t. d.

Od bezbożnego Annasza
Prowadzą Go do Kajfasza;
Fałszywe świadki zwołali,
Różne winy przedstawiali.
O Marya i t. d.

O jak tu zelżyli Pana
Przez całą noc aż do rana!
Już był na śmierć osądzony,
W ciemną piwnicę wtrącony.
O Marya i t. d.

Przed Piłatem Go stawili
I na nowo oskarżyli,
I że wszystek lud buntuje,
Czynsz wypłacać zakazuje.
O Marya i t. d.

Piłat w Nim nie znalazł winy,
Ani też śmierci przyczyny;
Do Heroda okrutnego
Odsyła Pana naszego.
O Marya i t. d.

Tam się z Niego naśmiewali,
W białą szatę Go odziali;
Do Piłata z Nim wracają,
Aby Go skazał wołają.
O Marya i t. d.

Piłat nie chce czynić tego,
Na śmierć skazać niewinnego;
Ale kazał Go biczować,
By żydów ukontentować.
O Marya i t. d.

U pręgierza kamiennego
Biczują Pana milego;
W rękę trzcinę Jemu dali,
Z szyderstwem przed Nim klękali.
O Marya i t. d.

Inni koronę cierniową
Wtłoczyli na Jego głowę;
Zewsząd krew się święta leje,
Aż Pan Jezus słaby mdleje.

O Marya i t. d.

Jeszcze z tego nie kontenci
Wołają żydzi zawzięci:
Ukrzyżuj nam lotra tego,
Nie chcemy Go mieć żywego.
O Marya i t. d.

Piłat chce im Barabasza
Na śmierć skazać za Jezusa;
Lecz oni na to nie dbają,
Strać nam Jezusa! wołają.
O Marya i t. d.

Już nie wiedząc sobie rady
I bojąc się jakiej zdrady,
Skazał Piłat niewinnego
Na śmierć Jezusa miłego.
O Marya i t. d.

Zaraz żydzi Go porwali,
Okrutnie z Nim najgrawali,
Na ramiona krzyż włożyli
I na Golgotę pędzili.
O Marya i t. d.

Jezus pod ciężarem krzyża
Do samej ziemi się zniża,
Upada pod nim i mdleje,
Krew święta zewsząd się leje.
O Marya i t. d.

Cyreneusz przymuszony,
Podźwiga krzyż krwią zbroczony;
Ledwo trochę Mu ulżyli,
Znów na Pana krzyż włożyli.
O Marya i t. d.

Szarpią Go i popychają,
Bo kamienne serca mają;
Żydzi w swą zapalczywość
Nie znają żadnej litości.
O Marya i t. d.

Tylko Weronika święta,
Litością i żalem zdjęta,
Do Jezusa się zbliżała,
Chustką Mu twarz ocierała.
O Marya i t. d.

Na téj chustce wyraziła
Twarz się, jaka wtenczas była,
Poraniona, zekrwawiona
I okropnie zeszpecona.
O Marya i t. d.

Ach, jak wielką boleść miała
Marya, kiedy widziała
Pod krzyżem Synaczka swego
Całego krwią zbroczonego.
O Marya i t. d.

I niewiasty téż płakały,
Które Jezusa spotkały;
Rzekł: Nie płaczcie, bom bez winy,
Płaczcie na się i na syny.
O Marya i t. d.

Już Pan ledwo Sobą włada,
Trzeci raz ciężko upada;
Lecz odpocząć Mu nie dali,
Na Golgotę popychali.
O Marya i t. d.

Tu Go ze szat obnażają,
Skórę wraz z szatą zdzierają;
Gorzki napój zgotowali
I tém w mdłości Go wskrzeszali.
O Marya i t. d.

Katowie Go pochwycili
I na krzyż Go porzucili,
Ręce, nogi wyciągają
I do krzyża przybijają.
O Marya i t. d.

Już krzyż do góry dźwigają,
Rany się tak rozdzierają,
Iż się krew potokiem leje,
Marya wszystka truchleje.
O Marya i t. d.

Żydzi z Pana urągają,
O suknię losy miotają;
A On modli się: O Panie,
Odpuść im to urąganie.
O Marya i t. d.

Marya pod krzyżem stała,
Z płaczem na Syna patrzała;
On ją w opiekę Janowi
Oddaje, Swemu uczniowi.
O Marya i t. d.

A gdy się już wykonało
Wszystko to, co się stać miało,
Oddał Jezus Ducha Swego
W ręce Ojca niebieskiego.
O Marya i t. d.

Matuchna pod krzyżem mdleje,
Cała natura truchleje;
Słońce gaśnie w sam dzień biały,
Ziemia drży, pękają skały.
O Marya i t. d.

Józef i Nikodem śmiało
Proszą Piłata o ciało,
Które gdy z krzyża spuścili,
Na łonie Matki złożyli.
O Marya i t. d.

Ach, największą boleść miała
Marya, gdy piastowała
Ciało Synaczka swojego
Niewinnie zamęczonego.
O Marya i t. d.

Przyjaciele ciało wzięli,
W prześcieradło uwinęli,
Balzamentem je namazali,
W nowym grobie pochowali.
O Marya i t. d.

Grób kamieniem przywalili
I tak pogrzeb zakończyli;
Wszyscy nad grobem płakali,
Bo Jezusa miłowali.
O Marya i t. d.

Przez twe smutki i żalości,
O Matko pełna miłości!
Proś za nami Syna swego,
Zjednaj nam łaskę u Niego.
O Marya i t. d. Amen.